

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 105ον | Μάρτιος 2015 | 4288

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΠΟΤΕ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ

ΑΘΗΝΑ, 8 Ὀκτωβρίου 1838. Οἱ φλόγες τοῦ Ἀγῶνα ἔχουν σβῆσει. Ἡ ἀνάμνησὶς του ζωντανή. Γιὰ τοὺς γενναίους πρωτεργάτες τοῦ ἐθνικοῦ ξεσηκωμοῦ ἡ ὥρα τοῦ ἀπολογισμοῦ: Τί πῆγε καὶ τί δὲν πῆγε καλά. Διδάγματα ἀπὸ τὸ παρελθόν, μαθήματα γιὰ τὸ μέλλον. Οἱ λαοὶ πρέπει νὰ διδάσκονται ἀπὸ τὰ λάθη τους. “Ἐνα τέτοιο ἀπολογισμὸς ἔκανε καὶ ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μοριά, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τὴν ἡμέρα αὐτή, στὸν περίφημο λόγο του στὴν Πνύκα. Θὰ ἀξίζε καθημερινά, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄρχοντες καὶ λαός, νὰ τὸν θυμόμαστε. Ἡ ἀξία του εἶναι διαχρονική, πάντοτε ἐπίκαιρη, ιδιαίτερα γιὰ τὴν Πατρίδα μας.

«Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε τὴν Ἐπανάσταση, δὲν συλλογιστήκαμε οὔτε πόσοι εἴμαστε οὔτε πῶς δὲν ἔχουμε ἄρματα οὔτε ὅτι οἱ Τούρκοι βαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὶς πόλεις οὔτε κανένα φρόνιμος μᾶς εἶπε “ποῦ πάτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα καὶ βασιέλα”, ἀλλὰ ἔπεσε σὲ ὄλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ὄλοι καὶ οἱ κληρικὸι καὶ οἱ προεστοὶ καὶ οἱ καπεταναῖοι καὶ οἱ μορφωμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὄλοι συμφωνήσαμε σ’ αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ κάναμε τὴν ἐπανάσταση.

»Στὸν πρῶτο χρόνο τῆς Ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλη ὁμόνοια καὶ ὄλοι τρέχαμε σύμφωνα. Ὁ ἕνας πῆγε στὸν πόλεμο, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναίκα του ζύμωνε, τὸ παιδί του κουβαλοῦσε ψωμί καὶ μπαροντόβολα στὸ στρατόπεδο. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια βαστοῦσε ἀκόμη δύο χρόνους, θέλαμε κυριεύσει καὶ τὴ Θεσσαλία καὶ τὴ Μακεδονία καὶ ἴσως φτάναμε καὶ ὡς τὴν Κωνσταντινούπολη. Τόσο τρομάξαμε τοὺς Τούρκους, ὅπου ἄκουγαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακριά. Ἐκατὸ Ἕλληνες ἔβαζαν πέντε χιλιάδες ἐμπρὸς καὶ ἕνα καράβι μὴ ἀρμάδα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξε. Ἄρχισε ἡ δικήνοια καὶ κάθηκε ἡ πρώτη προθυμία... Ἰσως ὄλοι θέλαμε τὸ καλὸ, πλὴν καθένας κατὰ τὴ γνώμη του. “Ὅταν προστάζουν πολλοί, ποτὲ τὸ σπῆτι δὲν χίτζεται...” Ἐξ αἰτίας τῆς δικήνοιας μᾶς ἔπεσε ἡ Τουρκία πίσω μας ποῦ κοντέψαμε νὰ καθοῦμε...»

Μεγάλες ἀλήθειες μᾶς ὑπογράμμισε ὁ Κολοκοτρώνης, ιδιαίτερα χρήσιμες γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Ἐμεῖς ποῦ μεγαλουργοῦμε, ποῦ κάνουμε θαύματα ἐνωμένοι καὶ μονοιασμένοι, ἀφήνουμε νὰ καταστραφοῦμε ἀπὸ τὴ δικήνοια μας.

Ἐνωμένοι οἱ Ἕλληνες ἔκαναν τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ

τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα, σεβαστὴ στοὺς φίλους, φοβερὴ στοὺς ἐχθρούς. Ἔσωσαν τὸν πολιτισμὸ ἀπὸ τὴν ἔφοδο τοῦ βαρβαρισμοῦ. Μιὰ χούφτα Ἕλληνες κατατρόπωσαν χιλιάδες πάνοπλους ἀντιπάλους. Λιοντάρια οἱ Ἕλληνες ἐνωμένοι. Καὶ ὄχι μόνο στὸ μακρινὸ παρελθόν. Χθὲς καὶ σήμερα τὸ ἴδιο. Ἡ Πατρίδα μας δὲν κινδύνευσε καὶ δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς. Κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς, ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Ἀπὸ τὴν ἀσυνεννοησία μας, ἀπὸ τὶς δικήνοιας, ἀπὸ τοὺς ἐγωισμοὺς μας. Πιὸ εὐκόλα θυσιάζουμε τὴ ζωὴ μας παρὰ τὸν ἐγωισμὸ μας.

Ἐδῶ βρίσκεται καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ κατάσταση δὲν εἶναι παρὰ προέκταση τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Πόσες φορὲς τὸ σπῆτι μας, ἡ οἰκογένειά μας, ἡ γειτονιά μας, ἡ ἐργασία μας γίνονται πεδίο συγκρούσεων καὶ μά-

χης! Πόσες φορὲς βρισκόμαστε σ’ ἕνα κηρυγμένο ἢ ἀκήρυκτο πόλεμο στὶς σχέσεις μας μὲ τὰ ἀδελφια μας, τοὺς συνεργάτες μας, τοὺς συνανθρώπους μας! Τί μᾶς λένε ὄλα αὐτά; Ἄν κοιτάξουμε βαθιὰ θὰ δοῦμε ζωντανὸ τὸν ἐγωισμὸ, τὴν ἐγωπάθειά μας. Αὐτὴ μᾶς κάνει νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας μοναδικὴ αὐθεντία, ἀλάθητο, σὰν τὴν γνώμη μας δὲν ὑπάρχει ἄλλη πιὸ σωστὴ καὶ ὅποιος τολμήσει νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ γίνεται ἀντίπαλος, ἐχθρός. Ἡ ἐπιθυμία τῆς φιλαρχίας, τῆς ἐξουσίας, τῆς ἐκδικήσεως, προκαλοῦν τὶς δικήνοιας, τὶς φιλονεικίες καὶ προετοιμάζουν τὶς μεταξύ μας συγκρούσεις. Γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο. Ἐνα δεμάτι βέργες δεμένες, δὲν σπᾶνε εὐκόλα. Χωρισμένες, μία-μία σπᾶνε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία. Αὐτὸ τὸ μάθημα ἤθελε νὰ δώσει ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ του. Ἔτσι εἶναι. Ἀδελφια ἐνωμένα ποτὲ νικημένα. Τὸ σκεπτόμαστε σοβαρά; Μᾶς τὸ τόνισε ὁ Γέρος τοῦ Μοριά.

**Ἐμεῖς ποῦ
μεγαλουργοῦμε,
ποῦ κάνουμε θαύματα
ἐνωμένοι καὶ
μονοιασμένοι,
ἀφήνουμε νὰ
καταστραφοῦμε ἀπὸ
τὴ δικήνοια μας.**

Θ. Κολοκοτρώνης

Τὸ φιλόανθρωπο μυστήριο

Γ΄

Ἄς δοῦμε μερικὲς συγκεκριμένες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀληθινὴ μετάνοια.

Γιὰ νὰ προχωρήσουμε πραγματικὰ ἀπὸ τὴν πτώση στὴν ἀνόρθωση, πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἡ διόρθωση καὶ ἡ ἐπανόρθωση. Τί θὰ ὠφεληθεῖ κανεὶς, ὅταν μετανοεῖ π.χ. γιὰ τὶς ἀδικίες του καὶ ὄχι μόνο δὲν ἐπανορθώνει, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀδικεῖ; «*Τί ὠφελοῦν τὸν ἄρρωστο, γράφει ὁ Μ. Βασιλείος, οἱ φροντίδες τοῦ γιατροῦ, ὅταν ὁ ἴδιος ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιοῦ ἐκεῖνα, πὸν φθείρουν τὴν ζωὴ; Κατὰ παρόμοιο τρόπο σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ τὰ συγχωρούμενα ἀδικήματά του ἐκεῖνος, πὸν συνεχίζει νὰ ἀδικεῖ*».

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ζακχαίου μᾶς λέει πολλά. Ἐκεῖνο τὸ «**ἀποδίδωμι τετραπλοῦν**» δὲν εἶναι ἀπλὸς λόγος. Εἶναι ξεχείλισμα «**συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης καρδίας**». Ὁ Ζακχαῖος δὲν ἔμεινε σὲ μιὰ τυπικὴ μετάνοια. Ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν περιορίστηκε σὲ μιὰ ἐξωτερικὴ συνάντηση μὲ τὸν Κύριο. Προχώρησε σὲ μιὰ ἀληθινὴ γνωριμία. Ἡ γνωριμία του μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν ὀδήγησε σὲ συγκλονιστικὴ μετάνοια. Καὶ αὐτὴ τὸν βοήθησε στὴ διόρθωση καὶ ἐπανόρθωση. Ἐβγαλε πέρα γιὰ πέρα τὶς συνέπειες. «**Ἴδου**», λέει. Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, προσφέρω τὴ μισὴ περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς καὶ μὲ τὴν ἄλλη μισὴ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω στὸ τετραπλάσιο κάθε ἀδικία.

Γιὰ νὰ προχωρήσουμε πραγματικὰ ἀπὸ τὴν πτώση στὴν ἀνόρθωση, πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἡ διόρθωση καὶ ἡ ἐπανόρθωση.

Δὲν προσφέρει ἕνα μέρος τῆς περιουσίας του, κάτι, «*ἔτσι γιὰ τὰ μάτια*». Ἀποξενώνεται αὐθόρμητα ἀπὸ ὅλη σχεδὸν τὴν περιουσία του. Καὶ μάλιστα τώρα, ἀμέσως, χωρὶς καμιὰ ἀναβολή. Καὶ μὲ τὸν

τρόπο αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐπανόρθωση προχώρησε στὴν ἀνόρθωση.

* * *

Ἀναφέρει ὁ γνωστὸς ψυχίατρος Γιουνγκ γιὰ κάποιον ἀσθενῆ του, πὸν τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ στὸ ἱατρεῖο του. Ὑπέφερε ἀπὸ ἀνεξήγητους πόνους. Ὅλες οἱ ἐξετάσεις πὸν ἔγιναν δὲν παρουσίαζαν κάποια ὀργανικὴ πάθηση. Ἦταν φανερὸ πὸς κάτι ἄλλο συνέβαινε. Ὁ ἄρρωστος τὸ ἤξερε, ἀλλὰ δὲν τὸ ὁμολογοῦσε. Καὶ δὲν τὸ ὁμολογοῦσε, γιὰτὶ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τὸ ἐπανορθώσει. Ζητοῦσε μιὰ καταπλασματικὴ λύση καὶ ὄχι μιὰ ριζικὴ θεραπεία.

Καὶ ἡ αἰτία; Ἐκμεταλλεῖτο μιὰ κοπέλα, παίρνοντας τὴν μάλιστα τὸ μισθὸ ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς -ἦταν δασκάλα- μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις γάμου. Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ διάσημου ψυχιάτρου ἦταν

ξεκάθαρη: Δὲν θὰ ὑπάρξει θεραπεία χωρὶς ἐπανόρθωση, χωρὶς ἀποκατάσταση τῆς ἀδικίας, χωρὶς διόρθωση τῆς ἀτιμίας. Δὲν τὸ δέχθηκε καὶ ἐξακολούθησε νὰ βασανίζεται καὶ νὰ βασανίζει. Ταλαίπωρος ἄνθρωπος!

Ἄς ἐπανεέλθουμε στὸ Ζακχαῖο. Ἡ ἀλλαγὴ του ἔχει γενικότερο ἐνδιαφέρον. Μᾶς παρουσιάζει μιὰ ἀκόμη προϋπόθεση γιὰ τὴν εἰλικρινὴ μετάνοια. Ποιὰ εἶναι; Τὴν ἐπανόρθωση τὴ συνοδεύει μὲ τὴν ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς. Τὸ ἴδιο συναντᾶμε καὶ στὸν Ἄσωτο: «**Ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου**» ἀναφωνοῦσε μὲ συντριβή. «**Τὴν ἁμαρτίαν μου ἐγνώρισα καὶ τὴν ἀνομίαν μου οὐκ ἐκάλυψα**» ἔλεγε ὁ Ψαλμωδός. Γνώρισα καλὰ τὴν ἁμαρτία μου καὶ τὶς τρομερὲς συνέπειές της, συγκλονίστηκε καὶ δὲν τὴν σκέπασα. Τὴν ὁμολόγησα εἰλικρινά.

Μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα ὁ Θεὸς τονίζει: «**Λέγε σὺ τὶς ἁμαρτίες σου πρῶτος γιὰ νὰ γίνης δίκαιος, νὰ δικαιωθῆς**» (Ἠσ. μγ΄ 26). Πῆς τὴν ἁμαρτία σου, γιὰ νὰ ἐξαλείψεις τὴν ἁμαρτία, ἐπεξηγεῖ ὁ Χρυσόστομος. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, συνεχίζει ὁ ἴδιος:

Ὁ Κάϊν φόνευσε τὸν ἀδελφὸ του, ἐπειδὴ τὸν φθονοῦσε. Τὸν φθόνον ἀκολούθησε φόνος. Τὸν πῆρε στὴν πεδιάδα καὶ τὸν φόνευσε. Καὶ τί τοῦ λέει ὁ Θεός; «**Ποῦ εἶναι ὁ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου;**» (Γένεσ. δ΄ 9). Ἐκεῖνος πὸν γνωρίζει τὰ πάντα ρωτᾶει, ὄχι γιὰτὶ ἀγνοεῖ, ἀλλὰ γιὰτὶ θέλει νὰ ὀδηγήσει σὲ μετάνοια τὸν φονιά. Καὶ ἡ ἀπάντηση: «**Δὲν γνωρίζω. Μήπως φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶμαι ἐγώ;**» Μάλιστα. Φύλακας δὲν εἶσαι, ἀλλὰ γιὰτὶ εἶσαι φονιάς; Καὶ ὁ Θεὸς τί τοῦ λέει; «**Φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου φωνάζει δυνατὰ σὲ μένα ἀπὸ τὴ γῆ**». Τὸν ἐλέγχει ἀμέσως καὶ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν τιμωρία, ὄχι τόσο γιὰ τὸν φόνον, ὅσο γιὰ τὴν ἀναίδεια. Διότι δὲν ἀπεχθάνεται ὁ Θεὸς τόσο ἐκεῖνον πὸν ἁμαρτάνει, ὅσο ἐκεῖνον πὸν εἶναι ἀναίσχυντος.

Δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Δαβίδ. Ἀμάρτησε καὶ ὁ Δαβίδ καὶ μὲ διπλὴ ἁμαρτία. Καὶ ὅταν παρουσιάστηκε μπροστὰ τοῦ ὁ προφήτης Νάθαν καὶ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν πτώση του, ἡ ἀπάντησή του ποιὰ ἦταν; «**Ἀμάρτηκα εἰς τὸν Κύριον**» (Β΄ Βασιλ. ιβ΄ 13). Συναισθάνεται τὴν ἁμαρτία του καὶ τὴν ὁμολογεῖ. Καὶ ὁ Νάθαν: Καὶ ὁ Κύριος συγχώρησε τὸ ἁμαρτημὰ σου. Ἐπειδὴ τὸν ἑαυτὸ σου καταδίκασες, ἐγὼ σοῦ συγχωρῶ τὴν καταδίκη.

Ἀπαραίτητη, λοιπόν, ἡ ἐξαγόρευση τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁμολογία τῆς πτώσεως. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς γίνεται μὲ τὴν ἐξομολόγηση. Ὑπάρχει ὅμως ὁ κίνδυνος καὶ ἡ ἐξομολόγηση νὰ καταντήσῃ τύπος, ἐπανάληψη τυποποιημένων λέξεων, πὸν δὲν ἀγγίζουν καθόλου τὴν καρδιά καὶ δὲν μεταμορφώνουν τὴν ζωὴ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ «**Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται!...**» Α΄

Φιλάνθρωπη πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Μᾶς καλεῖ νὰ παρακολουθήσουμε καί νὰ πάρουμε μέρος στὰ ἅγια καί φρικτά πάθη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί ὅλα τὰ ἐπώδυνα, τὰ «*ἡδύνει*», τὰ γλυκαίνει δηλαδή, μὲ τὴν ὑμνολογία.

Ὅλη τὴ Μ. Ἑβδομάδα οἱ μεγάλοι μας ὑμνογράφοι, μελωδοὶ καί ὑμνωδοί, σὰν καλλικέλαδα ἀπδόνια τῆς Ἐκκλησίας τραγουδοῦν αὐτὴ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἄνοιξη. Κι ἔτσι, ἀντὶ νὰ συντριβοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν γεγονότων τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, μέσα ἀπὸ τὸν ὑμνολογικὸ πλοῦτο τῶν ἡμερῶν θὰ μεταρσιωθοῦμε σὲ ἐκεῖνα τὰ ὕψη τῆς θείας ἀγάπης, πού ἀποτελοῦν τὸν κῶρο, ὅπου ἡ ψυχὴ ἀναπνέει, καὶ ἀγιάζεται.

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...»

Εἶναι τὸ πρῶτο τροπάριο πού μελωδεῖται, καθὼς ἀνοίγει ὁ πυλώνας τῆς Μ. Ἑβδομάδος. Τὸ ἀκοῦμε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, στοὺς ὄρθρους τῆς Μ. Τρίτης, τῆς Μ. Τετάρτης, καὶ στὶς «ῶρες» τῆς Μ. Τετάρτης.

Ἀπὸ τὶς 12 φορές πού τὸ ἀκοῦμε, ἐπικράτησε νὰ λέγονται «Νυμφίοι» ἢ «ἀκολουθίες τοῦ Νυμφίου» οἱ τρεῖς πρώτες βραδινὲς ἀκολουθίες.

Μὰ ὅσες φορές καὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβεις, οὔτε τὸ κείμενο παθαίνει καμιά τριβή, οὔτε ὁ ψάλτης καὶ οἱ πιστοὶ πού συμπάλλουν παθαίνουν κορεσμό. Ἀντίθετα ἡ ἐπανάληψη ἐνισχύει τὴν συγκίνηση. Τὸ μυστικὸ τὸ κατέχει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς πού εἶναι καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ ὕμνου.

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...»

Καὶ ὁ ἱερέας, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Ἅγιο Βῆμα, λιτανεύει μέσα στὸν Ναὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας: Φοράει ὁ Νυμφίος στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια -«*ἀνεδήσω στέφανον ὕβρεως ὃ τὴν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἀνθεσι*»-. Ἀντὶ γὰρ γαμήλιο ἐπίσημο ἔνδυμα, «*ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος*», φοράει «*ψευδῆ πορφύραν*».

«Ἴδου ὁ Νυμφίος...» καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἐξαποστειλᾶριο «*τὸν Νυμφῶνα σου βλέπω...*»

Εἶναι ἀσύλληπτο στὸ νοῦ μας καὶ ἀντιστρατεύεται στὸ θρηνητικὸ συναίσθημά μας τὸ ὅτι οἱ ὑμνωδοὶ ἐπιμένουν νὰ μετατρέψουν τὸ θεῖο δράμα, μὲ ὅλες τὶς φρικιαστικὲς του φάσεις, σὲ λαμπρὴ γαμήλια τελετὴ, «*νυμφῶνα κεκοσμημένον*».

Μένει σὲ μᾶς νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι σ' αὐτὸν τὸν Νυμφῶνα δὲν εἴμαστε ἀπλῶς οἱ προσκεκλημένοι, ἀλλὰ σὰν μέλη τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, εἴμαστε στὸ πλευρὸ τοῦ Νυμφίου. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση παραδεχόμαστε, ὅτι «*καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω...*» Μία νύμφη, ντυμένη στὰ ράκη πνευματικῆς ζωῆς, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς. Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλὴ δέηση τὸ «*Δάμπρυνόν μου τὴν σολὴν τῆς ψυχῆς*», ἀλλὰ κραυγὴ ἰκεσίας. Μικρῆς σημασίας νὰ βρεθεῖς «*ἔξω τοῦ Νυμφῶνος*» σὰν προσκεκλημένος. Θέμα ζωῆς

καὶ θανάτου νὰ βρεθεῖς ἔξω τοῦ νυμφῶνος ὡς νύμφη ψυχὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ στὸ τροπάριο ὁ ἱερός ὑμνωδὸς ἐκπέμπει σῆμα κινδύνου: «*Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς... καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάνησον!*»

Οἱ πιστὲς ψυχὲς πού ἀξιολογοῦν τὸ σῆμα αὐτό, θὰ ψάλουν τὴν ἐπομένην:

«Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπήσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ· ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι τοῦ Κυρίου παρθένοι, ἔτοιμοι εἰσέλθωμεν σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους. Ὁ γὰρ Νυμφίος δῶρον, ὡς Θεὸς πᾶσι παρέχει τὸν ἀφθαρτον στέφανον».

Σ' αὐτὸν τὸν θεῖο Νυμφῶνα εἶναι ὁ Νυμφίος πού κάνει δῶρο: τὸν ἀφθαρτο στέφανο.

Τὸ ἴδιο βράδυ (Μ. Δευτέρα), ὁ πιστὸς σὲ μιὰ τέλεια αὐτοσυγκέντρωση στὸ ἐρημητήριο τῆς ψυχῆς του θὰ πάρει προσωπικὰ τὸ θέμα:

«Τὴν ὥρα, ψυχὴ, τοῦ τέλους ἐνοήσασα... τὸ δοθὲν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι, ταλαίπωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

Ἡ ἀκολουθία θὰ τελειώσει καὶ κάπου βαθιά μας σὰν ἐπωδὸς θὰ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀναγνώστη: «*Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ... Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος...*»

Ἐνα κάθισμα, πού τὸ ἀκοῦμε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ἔχει κάποια ἰδιαίτερα μηνύματα:

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ, ἡ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπέιγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι· ὃ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακὶ περιέχων, καταδέχεται ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον».

Αἴσθηση κάνει ἐδῶ μιὰ ἀντίθεση: «*Ὁ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακὶ περιέχων, καταδέχεται*», σμικρύνεται, αὐτοπεριορίζεται, ἔρχεται στὰ μέτρα ἐνὸς ληστή, στὰ μέτρα ἐνὸς σταυροῦ.

Καὶ ἓνα ρῆμα κάνει ἐπίσης αἴσθηση: Ἐπείγεται, σπεύδει αὐτοπροαιρέτως. Τὸ νὰ ὑποστῆ τὸ Πάθος, τὸ θεωρεῖ ἀπὸ τὰ ἐπείγοντα τῆς ἀποστολῆς Του. Τὸ θέμα τώρα εἶναι, ἂν τὴν σωτηρία μας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Κύριος ἔπαθε, τὴν θεωροῦμε ἐμεῖς ἀπὸ τὰ ἐπείγοντα τοῦ προορισμοῦ μας καὶ ἂν κάθε ἡμέρα τὴν προωθοῦμε «*μὲ τὴν διαδικασία τοῦ ἐπείγοντος*», σὰν νὰ ἦταν δηλαδὴ σήμερα νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν κόσμο αὐτό.

Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχῆσθαι τῷ λαῷ

τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσι, μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμφῶν καὶ Ἰεφθά, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύνάμιν πυρός, ἔφηνον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, πα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α' 44-52
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια' 24-26, 32-40

ρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτριῶν ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοῦ νεκροῦ αὐτῶν ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι

τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πῆραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττοντι προβλεψάμενου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

«Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας... ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν».

Ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν πίστη. Εἶναι ἕνας θαυμάσιος ὕμνος στὰ κατορθώματα τῶν ἡρωικῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ πίστη ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν δίκαιο Ἄβελ, ἀπὸ τὸν Ἐνῶχ, ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Μωυσῆ. Περιλαμβάνει ὅλους τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Αὐτὴ ἡ πίστη, στήριξε καὶ καθοδηγοῦσε ὅλες τὶς γενεὲς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

«**Διὰ τῆς πίστεως**» ἀγωνίστηκαν μὲ θάρρος καὶ ἡρωισμό ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Πῶς θὰ νικοῦσαν τὰ φρικτὰ μαρτύρια τῶν φανατικῶν διωκτῶν; Πῶς θὰ προτιμοῦσαν, ὅπως ὁ Μωυσῆς, νὰ θεωρήσουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Φαραῶ καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου κατώτερα ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὸν πνευματικὸ θησαυρὸ τῶν θείων ὑποσχέσεων; Πῶς θὰ νικοῦσαν τὸν φόβο τοῦ θανάτου, ἂν τοὺς ἔλειπε ἡ πίστη στὴν αἰώνια ζωὴ; Πῶς θὰ ἦταν δυνατό νὰ κυριαρχήσουν καὶ νὰ ὑποτάξουν τὰ ἀνθρώπινα πάθη;

«**Κατηγωνίσαντο βασιλείας**». Τὰ ἔβαλαν μὲ τοὺς Φαραῶ καὶ μὲ αὐτοκράτορες καὶ νίκησαν. Ἦταν ἄοπλοι καὶ ταπεινοί. Ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες. Ἀπὸ τὴν τάξη τῶν περιφρονημένων δούλων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες. Δὲν πείραζαν οὔτε ἀπειλῶσαν κανένα. Δὲν χρησιμοποίησαν μαχαίρια καὶ σπαθιά οὔτε πολεμικὰ ὄπλα. Μόνον ἀντέταξαν τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως καὶ νίκησαν τὶς ἀπειλὲς τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὀλόκληρες στρατιές. Σωριάστηκαν τὰ βασίλεια τῆς γῆς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Οἱ βωμοὶ καὶ οἱ ναοὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν ψευτικῶν θεῶν ἢ ἀχρηστεύθησαν ἢ ἐγένιναν ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα. Αὐτὴ τὴ θριαμβευτικὴ νίκη ἔφερε ἡ πάλιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὴν εἰδωλολατρία.

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης θέλησε νὰ ἀναστήσει καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὴ λατρεία τῶν εἰδώλων, ἀλλὰ εἶχε θλιβερὸ τέλος. Σὲ μιὰ μάχη κατὰ τῶν Περσῶν, τραυματίσθηκε θανάσιμα. Καὶ τότε, πρὶν ξεψυχήσει, φώναξε: «*Νενίκηκάς με Ναζωραῖε*». Ἡ ἀλήθεια νίκησε τὸ ψέμα. Ἡ ἀγάπη ποὺ κήρυξε ὁ Χριστός, νίκησε τὸ μῖσος καὶ τὸν φανατισμό. Ἔτσι καὶ οἱ μάρτυρες τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴ δύναμιν καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, νίκησαν καὶ κυριάρχησαν χάρις στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν

ἀγάπην.

Ἀλλὰ κάποτε οἱ διωγμοὶ τῶν τυράννων καὶ αἰμοκαρῶν αὐτοκρατόρων κόπασαν. Οἱ ἀγῶνες ὁμῶς τῶν Χριστιανῶν ποτὲ δὲν γνωρίζουν ἀνακωχή. Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ καὶ στὴν περίοδο τῆς εἰρήνης, ἐργάζονται ἱεραποστολικά, κοπιᾶζουν καὶ θυσιάζονται γιὰ τοὺς ἄλλους. Μυριάδες καὶ ἑκατομμύρια Χριστιανῶν καὶ στὶς περασμένες δεκαετίες, στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσι, στὴν Ἀλβανία καὶ στὶς ἄλλες ἀθεϊστικὲς χώρες, πέθαναν ἀθόρυβα μέσα στὶς φυλακές. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ὁμολογητὲς τῆς πίστεως.

ΝΙΚΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΕΧΘΟΥΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Στὴ σημερινὴ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τιμοῦμε ὅλους τοὺς προμάχους τῆς πίστεως, ποὺ ἀγωνίστηκαν μέχρι θανάτου, γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ μεγάλο αὐτὸ θησαυρὸ: τὴν ὀρθόδοξην πίστην. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας πίστεψαν καὶ ἔδρασαν, ὅπως δίδαξαν οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Ὅπως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας παρέλαβε τὴν ἀληθινὴ καὶ ἀνόθευτη πίστη ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες, ποὺ συγκρότησαν τὶς ἐπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Αὐτῶν τῶν σοφῶν καὶ ἀγίων πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, διδασκάλων, μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, καλούμεθα νὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη. Καὶ τότε θὰ νικήσουμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ἐκεῖνοι. Ὅλοι αὐτοὶ «**ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν**». Κύριος ὁ Θεὸς ὑπόσχεται καὶ προσφέρει «**τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης**» καὶ τὴν Βασιλεία Του, στοὺς καλοὺς ἀγωνιστὲς τῆς πίστεως.

Οἱ ἐπαγγελίες αὐτὲς εἶναι δωρεὰ τοῦ Δικαίου Κριτοῦ, γιὰτὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ τὰ οὐράνια αὐτὰ βραβεῖα. Ὅμως σὲ κανένα δὲν θὰ δώσει στεφάνι ἀμαράντινο ὁ Κύριος, ἂν δὲν κοπιᾶσει «**καὶ δὲν ἀθλήσει νομίμως**».

Ἄς προσέξουμε πολὺ, γιὰτὶ καὶ σήμερα ἔχουμε τρεῖς φοβεροὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεώς μας. Τὴν ἀπιστία, τὴν ὀλιγοπιστία καὶ τὶς αἰρέσεις. Ἀπιστία στὸν ἀληθινὸ Θεὸ δηλώνουν οἱ ποικίλοι ἄθεοι καὶ σύγχρονοι εἰδωλολάτρες. Ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦνε μὲ χλιαρότητα δείχνουν ὀλιγοπιστία. Ἀλλὰ καὶ πολλὲς αἰρέσεις μάχονται τὴν Ὁρθοδοξία μας. Ἄς κρατήσουμε τὸν μεγάλο θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Γιατὶ «**αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον· ἡ πίστις ἡμῶν**» (Α' Τιμ. ε' 4).

Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἔχθρους σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. β' 1-12 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. α' 10 - β' 3

ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἔχθρους σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα

εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε πα-

ραρρῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθείς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

«Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;»

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς διαφωτίζουν σχετικὰ γιὰ τὸ θέμα τῶν ἀγγέλων. Εἶναι «**λειτουργικά**», δηλαδὴ ὑπηρετικὰ πνεύματα. Στέλλονται ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Θεό, γιὰ νὰ βοηθοῦν καὶ ἐξυπηρετοῦν ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ πρόκειται νὰ κληρονομήσουμε τὴ σωτηρία. «**Πάντες οἱ ἄγγελοι**, γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν**». Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ κάνουν συνεχῶς μὲ χαρὰ καὶ μὲ ὄλη τὴν προθυμία τους.

Ἔργο τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἡ συνεχὴς δοξολογία καὶ ὕμνησις τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης ἱερὸ ἔργο καὶ ἀποστολή τους εἶναι ἡ προστασία καὶ ἡ στοργικὴ φροντίδα καὶ διακονία, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τονίζει καὶ ἓνα ὠραῖο τροπάριο τῆς Ἐκκλησίας μας. «*Οἱ ἄγγελοι σου Χριστέ τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης, ἐν φόβῳ παρεστῶτες καὶ τῇ φωτοκυσίᾳ ἀεὶ λαμπόμενοι, ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργοὶ σου καὶ τῆς βουλῆς σου λειτουργοὶ, ὑπὸ σοῦ ἐκπεμπόμενοι, νέμουσι φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου ἀεὶ πρὸςβέβητες*».

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Τὸ κύριο ἔργο τῶν ἀγγέλων στὸν οὐρανὸ εἶναι νὰ δοξολογοῦν καὶ νὰ ὕμνουν τὸν Θεό. Μέσα στὴν ἁγία Γραφή μπορούμε νὰ ξεχωρίσουμε τρεῖς δοξολογικούς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων, ποῦ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ὑλικὴ κτίση καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ πρῶτος ἔλαβε χώρα, ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὰ ἄστρα μέσα στὸ ὑλικὸ σύμπαν: «**Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου**» (Ψάλμ. λη' 7). Μπροστὰ στὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ὑπερθέαμα, νὰ βλέπουν τρισεκατομμύρια ἄστρα μπροστὰ τους, δὲν ἄντεξαν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι. Ξέσπασαν μὲ χαρούμενες φωνὲς καὶ ὕμνους σὲ οὐράνιο πανηγύρι. Ἡ δημιουργία τοῦ συμπαντος εἶναι ἡ «χαρὰ τῶν ἀγγέλων». Χαρά, χωρὶς διαφωνία. Ἡ χορωδία τῶν Ἀγγέλων εἶναι μοναδικὴ χορωδία, χωρὶς καμιά παραφωνία.

Ἀλλὰ ἦρθε ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή, ποῦ οἱ ἄγγελοι ὕμνησαν περισσότερο τὸν Θεὸ καὶ ἔδειξαν μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο πανηγύρι. Πότε ἔγινε αὐτό; Ὅταν ὁ Θεὸς ἔκανε ἔργο δυσκολότερο ἀπὸ

τὴν δημιουργία τῶν ἄστρων καὶ τῶν ἄλλων ὑλικῶν κτισμάτων. Γιατὶ πιδὸ σημαντικὴ ἀπὸ τὴν παλαιὰ δημιουργία ἦταν ἡ ἀναδημιουργία καὶ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ παλαιὸς κόσμος, χρειάστηκε ἡ συνεργασία τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ νέος κόσμος, χρειάστηκε ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἔτσι ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστὸς στὴ Βηθλεέμ, «**πλήθος στρατιάς οὐρανόυ**» πανηγύρισαν μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίες τὸν Κύριο λέγοντας: «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆ εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**».

Τὸ τρίτο χαρμόσυνο γεγονός εἶναι ἰδιαίτερα συγκινητικὸ. Γίνεται κάθε φορὰ ποῦ μετανοεῖ κάποιος ἁμαρτωλός: «**...χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι**» (Λουκ. ιε' 10).

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς δοξολογίας, οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἔχουν ἱερὴ ἀποστολὴ νὰ ὑπηρετοῦν καὶ νὰ προστατεύουν ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, οἱ ἄγγελοι εἶναι «**λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα**» γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, ποῦ θέλουμε νὰ κληρονομήσουμε τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἔρχονται καὶ κάνουν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Φωτίζουν τὸ νοῦ μας. Ἐμπνέουν στὴν ψυχὴ μας ἀνώτερα ἰδανικά. Μᾶς βοηθοῦν νὰ κάνουμε ἀγαθὲς σκέψεις καὶ νὰ παίρνομε θεάρεστες ἀποφάσεις. Μᾶς παρακινοῦν σὲ μετάνοια.

Στὸ ἀρχαῖο ἱερὸ βιβλίον «ὁ Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ» διαβάζουμε: «*Ὁ φύλακας Ἄγγελος εἶναι τρυφερὸς καὶ σεμνὸς καὶ πρᾶος καὶ ἡσυχος. Ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν καρδιά σου καὶ σοῦ μιλεῖ γιὰ δικαιοσύνη, γιὰ ἀγιότητα, γιὰ σεμνότητα καὶ αὐτάρκεια. Γιὰ κάθε δίκαιο ἔργο καὶ ἀρετὴ. Ὅταν λοιπὸν, ὠραῖες σκέψεις, εὐγενικὲς ἐπιθυμίαι, ἅγιες ἀποφάσεις καὶ ἱερὸς ἐνθουσιασμὸς πλημμυρίζουν τὴν καρδιά σου, σκέψου ὅτι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζί σου*».

Ὁ καθένας μας ἔχει τὸν φύλακα Ἄγγελό του. Ἄς τὸν παρακαλοῦμε θερμὰ: «*Πανάγιε Ἄγγελε μὴ παύσης παιδαγωγῶν, νοουθετῶν καὶ διδάσκων τὰ δέοντά με πράττειν... ἕως με παραστήσης τῷ Χριστῷ σεσωσμένον*».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ἡ ζωὴ μας ἓνα θαῦμα

Γ΄

ΟΣΟΙ ἀρνοῦνται τὰ θαύματα, τὰ κρίνουν με τὴ στενὴ καὶ περιορισμένη ἀνθρώπινη σκέψη. Ὑπολογίζουν με λογικοφανῆ καὶ φτωχὰ κριτήρια τὴς κινήσεις τοῦ Θεοῦ. Βάζουν φραγμούς στοῦ θεϊκοῦ σχέδιο. Τὸ ἐξετάζουν με τὴ μυωπικὴ τους ὄραση. Θέλουν τὸν Θεὸ νὰ ἐνεργεῖ, ὄχι ὅπως ἡ παντοδυναμία Του καὶ ἡ πανσοφία Του γνωρίζει, ἀλλὰ ὅπως αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν.

Φτωχὲς ψυχές, ἄπτερες, γιατί ἄφησαν τὸν ἐγωισμό τους νὰ ψαλιδίσει κάθε ἀνώτερο καὶ ἱερὸ σκίρτημα. Ὅ,τι εἶναι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴν αὐθεντία τους, τοὺς σκανδαλίζει καὶ τὸ ἀπορρίπτουν. Ἀνύπαρκτο καὶ παράλογο ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν με τὴ σκέψη τους καὶ νὰ ψηλαφήσουν με τὴς αἰσθήσεις τους. Σὰν νὰ μὴ συναντᾶμε τὸ θαῦμα με ποικίλες μορφές σὲ κάθε μας βῆμα. Σὰν νὰ εἶναι δέσμιος ὁ Θεὸς στοὺς φυσικοὺς νόμους, ποὺ ὁ ἴδιος καθόρισε καὶ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ διαφορετικὰ.

Δὲν συλλαμβάνουν τὸ θαῦμα, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀπορρίπτουν. Ἀλλὰ ἂν ἀρχίσουν νὰ ἀπορρίπτουν ὅ,τι δὲν συλλαμβάνουν καὶ δὲν κατανοοῦν, τότε τί θὰ μείνει ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν ὑπεραισθητό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ κόσμο; Μήπως εἶναι σὲ θέση νὰ καταλάβουν καὶ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τὰ μυστικὰ τῆς ὕλης, τὴ φύση τοῦ φωτός, τὴ δομὴ τοῦ ἀτόμου; Ὅτὰ τὰ ἀπορρίψουν καὶ αὐτὰ;

Κανένας δὲν μᾶς ζήτησε νὰ δεχθοῦμε τὸ παράλογο. Τὸ ὑπέρολογο νὰ μὴν ἀπορρίπτουμε ἀσυζητητῆ. Τὰ γεγονότα τὰ δέχεται κανεὶς, ἔστω κι ἂν δὲν μπορεῖ πάντοτε νὰ τὰ ἐξηγήσει. Ὑπάρχουν μεγάλες στιγμές καὶ ἱερὰ γεγονότα, ποὺ ὑπολογίζονται μονάχα με τὴς πνευματικὲς μας διαστάσεις. Καὶ ἐκεῖ ποὺ «ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς σκανδαλίζεται, ἡ καθαρὴ καρδιὰ γονατίζει». Σκανδαλίζονται οἱ μικρὲς ψυχές μπροστὰ στὰ θαύματα. Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ ὁρατὰ θαύματα μπροστὰ στὰ ἀόρατα; Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο Θεό. Εἶναι μικρότερο θαῦμα αὐτό; «Τὰ ὁρατὰ θαύματα εἶναι εἰκόνες τῶν ἀοράτων» ἔγραφε ὁ Πασκάλ. Γι' αὐτὸ ὁποῖος ἀρνεῖται τὸ ὁρατό, ἀρνεῖται καὶ τὸ ἀόρατο. Ἡ μάλλον ἐπειδὴ ἀρνεῖται τὸ ἀόρατο, γι' αὐτὸ ἀρνεῖται καὶ τὸ ὁρατό.

Πλαί σ' αὐτοὺς ποὺ ἀπιστοῦν μπροστὰ στὰ θαύματα εἶναι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν θαύματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπιστήσουν. Βλέπουν καὶ δὲν βλέπουν, γιατί δὲν θέλουν νὰ δοῦν. Πιστεύουν στὰ δικά τους θαύματα καὶ δὲν πιστεύουν στὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ. «Αὐτὸ ποὺ κάνει μερικοὺς νὰ μὴν πιστεύουν στὰ ἀληθινὰ θαύματα εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀγάπης. Αὐτὸ ποὺ τοὺς κάνει νὰ πιστεύουν στὰ ψεύτικα εἶναι πάλι ἡ ἔλλειψη ἀγάπης» (Πασκάλ).

Ὅποιος πιστεύει στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν ἐκπλήσσεται γιὰ τὰ θαύματα. Ἐκπλήσσεται γιὰ τὴν ἀπουσία τῶν θαυμάτων. Τὰ θαύματα εἶναι ἡ ὁρατὴ

παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔλλειψή τους δὲν εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς πίστεώς μας. Εἶναι ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης μας στὸν Θεό. Δὲν μπορεῖς νὰ μπεῖς στοῦ χωρο τοῦ θαύματος, ἂν ἡ ψυχὴ σου δὲν ζεῖ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στοῦ θαῦμα καὶ τὴν ἀναγνώρισή του, εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης. Μονάχα ὅσοι ἀγαποῦν καὶ πιστεύουν, γνωρίζουν καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ θαῦμα. Τὸ ζοῦν.

Νὰ γιατί λέμε πὼς προϋπόθεση τῆς παραδοχῆς τοῦ θαύματος εἶναι ἡ πίστη μας στὴν ὕπαρξη προσωπικοῦ Θεοῦ. Ὅσοι ἀπορρίπτουν τὴν ὕπαρξή Του ἐπόμενο εἶναι νὰ ἀπορρίπτουν καὶ τὴν παρέμβασή Του καὶ τὰ θαύματα. Ὅσοι πιστεύουν στὴν ὕπαρξή Του, δὲν ἔχουν λόγους νὰ μὴν πιστεύουν καὶ στὰ θαύματά Του. Ὁ Θεὸς ποὺ δημιούργησε τὸν κόσμον καὶ ἔθεσε τοὺς νόμους γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία του καὶ προνοεῖ ἀδιάκοπα γι' αὐτόν, σὲ ἔκτακτες περιστάσεις, δὲν ἐμποδίζεται νὰ παρουσιάσει καὶ θαυμαστὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης Του. Ἄλλωστε ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις Του εἶναι θαυμαστές.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι βαθιὰ ριζωμένη στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Τί ἄλλο φανερώνει τὸ γενικὸ φαινόμενο τῆς προσευχῆς; Γιατί σὲ κάθε ἐποχὴ ὁ ἄνθρωπος γονατίζει καὶ ἱκετεύει τὸν Θεὸ καὶ ζητεῖ τὴν παρέμβασή Του σὲ τόσες περιστάσεις τῆς ζωῆς του; Γιατί ἀκόμα καὶ ἄθεοι, σὲ δύσκολες καὶ τραγικὲς στιγμές, ποὺ ἔβλεπαν γεμάτοι ἀγωνία τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καὶ τὸν ἀπειλητικὸ κίνδυνον, αὐθόρμητα ἐπικαλέσθηκαν τὴ θεϊκὴ βοήθεια; Γιατί στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ὑπάρχει ἡ πεποίθησις ὅτι τὸ θαῦμα δὲν εἶναι ποτὲ ἀδύνατον στὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τοῦ θέματος. Οἱ ἄνθρωποι πάντα ζητοῦν νὰ δοῦν σημεῖα καὶ τέρατα. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴς ἡμέρες μας. Νὰ δῶ, λένε, γιὰ νὰ πεισθῶ. Νὰ ψηλαφήσω τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ πιστέψω. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σήμερον θαύματα, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὰ ψηλαφήσει ὁ καθένας μας;

Βεβαίως. Πέρα ἀπὸ τὰ θαύματα θεραπείας σωματικῆς, ὑπάρχει τὸ θαῦμα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναδημιουργίας. Τὸ θαῦμα ποὺ πραγματοποιεῖται μέσα στὴς ψυχές ἀπὸ τὴ δύναμιν καὶ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς τὰ θαύματα αὐτὰ, ἀσύγκριτα μεγαλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἐπειδὴ δὲν ἐντυπωσιάζουν, περνοῦν συχνὰ ἀπαρατήρητα. Ποιὸς σκέπτεται τὴς θαυμαστὲς μεταβολές, ποὺ πραγματοποιεῖ ὁ Θεὸς μέσα στὴς ψυχές; Πόσες ἠθικὲς νεκραναστάσεις; Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ συνεχίζεται. Καὶ θὰ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ γεγονός στὴν πορεία μας, ἂν τὸ θαῦμα αὐτὸ πραγματοποιηθεῖ καὶ στὴ ζωὴ μας.

Η ΑΞΙΟΜΑΚΑΡΙΣΤΗ

Καμιά άλλη προσωπικότητα, κανένα ἅγιο ἢ μάρτυρα, κανένα Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀθλητὴ τῆς πίστεως δὲν περιβάλλουν μὲ τόσο σεβασμὸ οἱ Χριστιανοί, ὅσο τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Αὐτὴ, μετὰ τὸν Θεό, εἶναι ἡ περισσότερο σεβάσμια μορφή γιὰ τὸν χριστιανικὸ κόσμο. Ἐμπνεόμενη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα προανήγγειλε τὴν πανανθρώπινη δόξα τῆς, χωρὶς νὰ πάψει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ εἶναι βαθύτατα ταπεινόφρων Κόρη. **«Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί»**,

εἶπε στὴν Ἐλισάβετ (Λουκ. α' 48). *«Δὲν εἶναι τῆς δικῆς τῆς γλώσσας τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια, γράφει ὁ Ὀριγένης. Εἶναι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προφητεία. Καὶ βλέπουμε ἐμεῖς σήμερα τὴν πραγματοποίηση τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ λόγου. Διότι ποιά γενεὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν μακαρίζει τὴν Θεοτόκο;»*

Τὸ σπουδαῖο καὶ ἄξιο προσοχῆς εἶναι ὅτι τὴν πανάχραντη Θεομήτορα τὴ μακάρισαν καὶ τὴ δόξασαν, πρὶν ἀκόμα γεννηθεῖ. Προφητεῖες καὶ προφητικὰ σύμβολα διάσπαρτα μέσα στὰ θεόπνευστα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, προαναγγέλλουν καὶ προκαταβολικὰ δοξάζουν τὴν ἀγνὴ Παρθένο. Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας τὴν προαναγγέλλει ὡς τὴν εὐλογημένη Παρθένο, ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ πρωτάκουστο καὶ μοναδικὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ θὰ γεννιόταν ὁ πολυπόθητος Σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητας, ὁ Χριστός. Αὐτὴ θὰ ἦταν μέσα σὲ μιὰ καταταλαιπωρημένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἐποχή, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ βλάσταινε ὁ Μεσσίας.

Θὰ ἦταν ἡ ζωντανὴ ὀλόχρυση στάμνα, ἡ ὁποία θὰ ἔφερνε τὸ οὐράνιο μάννα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, τὴν ἀνεκτίμητη πνευματικὴ τροφή τῆς ἀνθρωπότητας, τὸν Χριστό. Αὐτὴν προεικόνιζε ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρὼν ποὺ βλάστησε καὶ καρποφόρησε. Ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ, ποὺ συνέδεσε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Ὁ ποτισμένος μὲ δρόσο πόκος τοῦ Γεδεὼν μέσα στὴν κατάξερη περιοχὴ. Ἡ κεκλεισμένη πύλη τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἓνας καὶ μόνος θὰ περνοῦσε, ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τὴν ἄφηνε κλεισμένη πάλι καὶ σφραγισμένη. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, ἡ ὁποία **«ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη»**, **«ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς»** (Ψαλμ. μδ' 10), ἀπαστράπτουσα δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἀπερίγραπτο κάλλος τῶν ἀρετῶν τῆς, θὰ παρίστατο ἐκ δεξιῶν τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ!

Αὐτὴν τίμησε καὶ μακάρισε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅταν κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὴν ὀνόμασε ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, μόνη **«εὐλογη-**

μένη ἐν γυναιξί», καὶ **«κεκαριτωμένη»**. **«Μακαρία»** τὴν ὀνόμασε ἡ Ἐλισάβετ, ὅταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τῆς ἀποκάλυψε ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία θὰ γινόταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ. Μακάρια καὶ πανένδοξη τὴν ἔβλεπαν μεταξύ τους οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ἄλλοι μαθητὲς τοῦ Κυρίου καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί.

Ὁ χριστιανικὸς λαός, τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, τὴν ἔχουν πάντοτε στὸ στόμα τους. Κατακλύζουν τοὺς ναοὺς τῆς. Τὴν ἐπικαλοῦνται σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς τους. Ἐνα δεῖγμα τῆς ἀπέραντης αὐτῆς

τιμῆς καὶ δόξας, ποὺ προσφέρουν πρὸς τὴν ἀξιωμακάριστη Θεοτόκο εἶναι καὶ τὸ πλῆθος τῶν εὐλαβῶν ὀνομάτων, ποὺ τῆς ἀποδίδουν. Σοφοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες καὶ ἀπλοϊκοὶ πιστοί, τῆς ἔχουν δώσει τὰ πλέον ἐκφραστικὰ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξας τῆς ὀνόματα. Τὴν ἔχουν ὀνομάσει: Πανάχραντο, Ἄγνη, Ἀμόλυτο, Βασίλισσα τῶν ἀγγέλων, Γοργοπήκοο, Ἐλεοῦσα, Χρυσοπλοκώτατο πύργο, Ἡλιοστάλακτο θρόνο, Ὀδηγήτρια, Παράκληση, Παρηγορήτρια, Παντάνασσα, Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, Παμμακάριστο, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ, Τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ Ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφεείμ...

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τὴν ὀνομάζει Θεομάννα, Γαλακτοτροφοῦσα, Βρεφοκρατοῦσα, Γλυκοφιλοῦσα, Γιάτρισσα, Μεγαλόχαρη, Στρατηλάτισσα καὶ τόσα ἄλλα. Μὲ ὅλα αὐτὰ καταμαρτυρεῖται ὁ ἀπέραντος σεβασμὸς, τὸν ὁποῖο ὁ χριστιανικὸς λαὸς τρέφει γιὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

Καὶ ὁ ἱστορικὸς, ποὺ ἐρευνᾷ αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός, εἶναι ἀπὸ τὰ πράγματα ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσει ὅτι ξεπληρώθηκε καὶ ἐκπληρώνεται στὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ ἡ προφητεία τῆς ταπεινῆς Κόρης: **«Ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός... Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί»**.

Ὁ χριστιανικὸς λαός, τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, τὴν Παναγία ἔχουν πάντοτε στὸ στόμα τους. Κατακλύζουν τοὺς ναοὺς τῆς. Τὴν ἐπικαλοῦνται σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς τους.

Ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τούς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολο-

γίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων, καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν,

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. δ' 14 - ε' 6

μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθενειαν καὶ διὰ ταύτην

ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· σύ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

«Προσερχώμεθα μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος».

Φθάσαμε στὴ μέση τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα λιτάνευσε τὸν Τίμιον Σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ μᾶς κάλεσε νὰ τὸν προσκυνήσουμε. Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς βοηθᾷ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὸ νόημα, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο αὐτῆς τῆς προσκυνήσεως. Εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἀναφέρεται στὴν ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἀρχιερωσύνη τῶν λευιτικῶν ἀρχιερέων.

Οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἄνθρωποι ὑποκείμενοι στὴν ἀνθρώπινη ἀσθένεια καὶ ἀδυναμία. Προσέφεραν θυσίες ὑλικές γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὶς δικές τους. Ὁμως ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, Θε-άνθρωπος καὶ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, προσέφερε θυσία τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του πάνω στὸν Σταυρὸ **«ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς»** καὶ σωτηρίας. Ἔτσι ὁ Κύριος καὶ Λυτρωτῆς μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλικὸ καὶ προφητικὸ Του ἀξίωμα, ἔχει καὶ τὸ ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα. Καὶ ὁ ματωμένος Σταυρὸς Του ἔγινε **«θρόνος τῆς χάριτος»**.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Στὴ θριαμβευτικὴ Του πορεία στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Κύριός μας δέχθηκε ἓνα αἴτημα ἀπροσδόκητο. Τὰ δύο ἀδελφία, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τοῦ εἶπαν: **«Θέλουμε Κύριε νὰ μᾶς κάνεις αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ζητήσουμε»**. Τότε ὁ Χριστὸς τοὺς ρώτησε: **«Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω;»** Καὶ ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: **«Θέλουμε τώρα ποὺ θὰ γίνεις Βασιλιὰς καὶ θὰ καθίσσεις στὸ βασιλικὸ θρόνο, νὰ καθίσουμε, ὁ ἓνας στὰ δεξιὰ σου καὶ ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερά σου»**. Καὶ τότε ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε: **«Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε»**. Πράγματι οἱ μαθηταὶ δὲν ἤξεραν ὅτι ὁ θρόνος, ποὺ θὰ ἀνέβαινε ὁ Χριστὸς, θὰ ἦταν ὁ Σταυρὸς. Ἄν λοιπὸν τοὺς ἔκανε τὸ θέλημά τους, θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν τὴ θέση τῶν δύο ληστῶν.

Ἀπὸ τὸν θρόνο αὐτοῦ Σταυροῦ ὁ Λυτρωτῆς μας, ποὺ πόνεσε πολὺ καὶ βασανίστηκε σκληρά, μπορεῖ νὰ καταλάβει καὶ νὰ συμπαθῆσει καὶ μᾶς

τοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ μὲ τὴν ἐνανθρώπισή Του πῆρε τὴ δική μας ἀνθρώπινη φύση. Ἐγινε κατὰ πάντα ὁμοῖος μὲ μᾶς, χωρὶς ὅμως νὰ πέσει σὲ καμιὰ ἁμαρτία. Καὶ ὅταν θεληματικὰ ἀνέβηκε πάνω στὸ θρόνο Του, τὸν σκληρὸ Σταυρὸ, ἔφθασε μὲ τὴ θυσία Του μέχρι τὸν ὀδυνηρὸ θάνατο. Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνοντας τὸν ἄνθρωπο τὸν ὀδήγησε μὲ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ κατόπιν μὲ τὴν Ἀνάληψή Του, **«στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός»**, ὅπου ἐθέωσε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ὁ θρόνος τοῦ Χριστοῦ λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὄχι θρόνος κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ θρόνος διακο-νίας, θρόνος χάριτος καὶ σωτηρίας.

ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου, οἱ θρόνοι τῶν βασιλέων ἐνέπνεαν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο στὰ ἄτομα καὶ στοὺς λαούς. Ὅσοι πλησίαζαν τὸν βασιλικὸ θρόνο, γνώριζαν ὅτι ἡ ἀπόφαση συνήθως θὰ ἦταν καταδικαστικὴ. Μονάχα μιὰ ἐλπίδα μπορούσαν νὰ διατηροῦν: Νὰ πέσουν στὰ πόδια τοῦ βασιλιὰ καὶ νὰ ζητήσουν χάρη. Ἴσως τότε ὁ βασιλιὰς νὰ τοὺς λυπόταν καὶ νὰ υπέγραφε τὸ διάταγμα τῆς χάριτος. Γιὰ τὸν κατάδικο αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα, πραγματικὴ νεκρανάσταση. Σὰν νὰ γύριζε ἀπὸ τὸν Ἄδην.

Καὶ μεῖς, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας, εἴμασταν ὅλοι ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ Βασιλέως Χριστοῦ. Ἡ ἀποστασία μας ἀπὸ Ἐκεῖνον, τὸν Δημιουργὸ μας, μᾶς ὀδήγησε στὴν καταδίκη, στὸν Ἄδην, στὸ κῶρο τοῦ θανάτου. Μᾶς χώρισε ἀπὸ τὸν Θεὸ μας. Ὁμως ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶχε τὸ λυτρωτικὸ σχέδιό της. Γιὰ μᾶς κατέβηκε ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ στὴ γῆ. Ἐκεῖ στὸ Γολγοθᾶ υπέγραψε μὲ τὸ αἷμα Του τὸ διάταγμα τῆς χάριτος. Ἀνέλαβε Ἐκεῖνος τὴν εὐθύνη καὶ τὴν ἐνοχίαν μας. Δέχθηκε τὸ θάνατο γιὰ μᾶς καὶ ἔτσι χάρισε στὸν καθένα μας τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μπορούμε τώρα νὰ πλησιάζουμε τὸ θρόνο Του, μὲ θάρρος καὶ ἀκλόνητη πεποίθηση, γιὰ νὰ παίρνομε, μὲ τὸ μυστήριο τῆς μετάνοιας, ὑπερφυσικὴ χάρη, ἔλεος καὶ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζωνος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων· ἢ μὴν

εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας· ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρασ εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδειξάι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ,

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. θ' 17-31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. στ' 13-20

ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυράν παρά-

κλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσήλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ;

«Ἄνθρωποι κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρασ εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος»

Μετὰ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, ἡ ἀμαρτία ἀπλώθηκε παντοῦ. Διέφθειρε τὴν ψυχοσωματικὴ ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχασαν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν εἰλικρίνεια μεταξύ τους. Ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀναξιοπιστία κυριαρχοῦσαν. Ἦταν ἀνάγκη λοιπὸν νὰ βρεθεῖ κάτι μεγάλο, πού νὰ δώσει κύρος στὶς ὑποσχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι καθιερώθηκε ὁ ὄρκος στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἐπικαλούμεθα δηλαδὴ ὡς μάρτυρα τὸν ἴδιο τὸν Θεό, γιὰ νὰ δώσει κύρος καὶ ἀξιοπιστία στὰ λόγια μας. Καὶ ὅπως βεβαιώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται στὸν Θεό, πού εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους καὶ τότε ὁ ὄρκος αὐτὸς θέτει πιά τέλος σὲ κάθε ἀντιλογία καὶ ἀμφισβήτηση, γι' αὐτὰ πού λέγονται». Ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔπασαν σὲ τέτοια διαφθορά, πού χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ὄρκο στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὰ λάθη τους καὶ τὰ ψέματά τους. Ἔτσι γίνονται ψεύδορκοι, ἐπιόρκοι, ὑβριστὲς τοῦ ἁγίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρό. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα. Ἐπιτρέπεται ὁ ὄρκος σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ μάλιστα ἡ Καινὴ Διαθήκη;

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στὸ Δευτερονόμιο νομοθετεῖ τὰ ἑξῆς: «Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ... καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῆ» (στ' 13). Δηλαδὴ νὰ ἔχεις τὸν ἅγιο φόβο καὶ τὸν μεγάλο σεβασμὸ πρὸς τὸν Κύριο τὸν Θεό σου καὶ στὸ ὄνομα Αὐτοῦ νὰ ὀρκίζεσαι. Ἐπίσης στὸν προφήτη Ἡσαΐα διαβάζουμε τὰ ἑξῆς: «Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ καὶ ὁμείται πᾶσα γλῶσσα τὸν Θεόν» (με' 23) δηλαδὴ, σ' Ἐμένα θὰ κλίνει κάθε γόνατο καὶ κάθε γλῶσσα θὰ δώσει ὄρκο στὸν Θεό.

Ἀπὸ τὰ χωρία αὐτά, βλέπουμε ὅτι ὁ Θεὸς τότε ἐπέτρεπε τὸν ὄρκο. Ἔθετε ὅμως καὶ φραγμοὺς στὴ συνήθεια αὐτή. Στὸν Μωϋσῆ ἔδωσε ρητὴ ἐντολὴ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: «Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ...» (Ἐξόδ. κ' 7).

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐντολὲς δόθηκαν τότε, πρὸ Χριστοῦ, γιὰ λόγους παιδαγωγικοὺς στοὺς «σκληροτράχηλους» Ἑβραίους. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Κύριός μας νομοθέτησε τελείως διαφορετικά: «Πάλιν ἠκούσα-

τε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιόρκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως» (Ματθ. ε' 33-34). Δηλαδὴ πάλι ἔχετε ἀκούσει ὅτι στοὺς προγόνους σας, δόθηκε ἡ ἐντολή: Δὲν θὰ καταπατήσεις τὸν ὄρκο σου, ἀλλὰ σὰν καθῆκον ἱερὸ πρὸς τὸν Κύριο θὰ τηρήσεις τὶς ὑποσχέσεις σου, πού μὲ ὄρκο ἀνέλαβες. Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέω νὰ μὴν ὀρκίζεσθε καθόλου.

ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΚΑΚΟ.

Σαφῆς καὶ κατηγορηματικὴ ἡ ἐντολὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καταργεῖ τελείως τὸν ὄρκο. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «μὴ ὁμόσαι ὅλως». Καὶ δὲν σταματᾷ ἕως ἐδῶ. Προχωρεῖ στὴ θετικὴ ἀντιμετώπιση: «Ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περὶ τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν». Οἱ ἀπαντήσεις, μᾶς λέει, πρέπει νὰ εἶναι ἀπλές, καθαρές, ἀληθινές, εἰλικρινεῖς. Ὁ λόγος σας ναὶ ἢ ὄχι. Καὶ αὐτὸ τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια. Μὰ ὁ ἄλλος ἀμφιβάλλει. Δικό του τὸ πρόβλημα. Ἐμεῖς δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ καταφύγουμε στὸν ὄρκο. Τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ ναὶ ἢ τοῦ ὄχι εἶναι ἀπὸ τὸν πονηρό. Αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ τοποθέτηση. Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν παύει νὰ ὑπάρχει σὲ μιὰ κοινωνία ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ψέμα, ἡ ἀνειλικρίνεια, ἡ σκοπιμότητα. Ὁ Χριστιανὸς βρίσκεται κάποτε στὴν ἀνάγκη νὰ παρουσιασθεῖ στὸ δικαστήριον, ὄχι γιὰ δευτερεύοντα πράγματα, ἀλλὰ γιὰ ὑποθέσεις πού παίζεται ἡ τιμὴ, ἡ ἀξιοπρέπεια ἀθῶων, τὸ δίκαιο τοῦ ἀδικουμένου, ἡ καταδίκη συκοφαντούμενου. Τί θὰ κάνει; Γράφει ὁ καθηγητὴς Χρ. Ἀνδρουτσός: «Ἐπειδὴ πᾶσα ἀνθρώπινη κοινωνία δὲν ἀποτελεῖται ἐκ Χριστιανῶν μόνον, καὶ πάντες οἱ Χριστιανοὶ δὲν πολιτεύονται ἀξίως τοῦ ὀνόματος, παρουσιάζονται περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ὄρκος, ὁ περιττὸς εἰς τοὺς ἀληθινὸς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, καθίσταται εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ἀναγκαῖος, εἴτε πρὸς βεβαίωσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς τιμότητος εἴτε πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας, ὄχι γὰρ εὐτελεῖ συμφέροντα, ἀλλὰ διὰ τιμῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν. Οἱ πιστοὶ θεωροῦντες τὸν ὄρκον πάντοτε ὡς ἀναγκαῖον κακόν, ὀφείλουν νὰ πράττουν πᾶν τὸ δυνατὸν, ὅπως μήτε αὐτοὶ μήτε ἄλλους φέρουν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὀρκίζονται».

«Εὐχάριστοι γίνεσθε»

Κίνηση μεγάλη στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Οἱ δικοί μου εἶχαν προχωρήσει κι ἐγὼ τοὺς ἀκολουθοῦσα. Ξαφνικά, χωρὶς νὰ προσέξω, ἔπεσα ἀπὸ τὴ βιασύνη μου πᾶν σ' ἓνα ὑπάλληλο τοῦ τρένου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴ στολή, ψηλός, ἐπιβλητικός, γύρισε καὶ μὲ κοίταξε. Περίμενα νὰ μὲ μαλώσει γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου. Τὸ ἀντίθετο. Γεμάτος εὐγένεια μοῦ χαμογέλασε, χτυπώντας με φιλικὰ στὸν ὤμο. Τί ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴ δική μου ἀπροσεξία καὶ τὴ δική του εὐγένεια! Τοῦ χαμογέλασα, ζητώντας του συγγνώμη. Βιαστικός κι ἐκεῖνος κι ἐγὼ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας. Σὲ λίγο τὸ τρένο ξεκινοῦσε κι ἐγὼ κοιτάζοντας ἔξω τὸ τοπίο, πού ἔφρευγε ἀδιάκοπα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, δὲν ἔπαυσα οὔτε στιγμὴ νὰ συλλογίζομαι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε θροναστεῖ γιὰ καλὰ στὴ σκέψη μου.

Ἕνα χαμόγελο καὶ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ, μοῦ εἶχαν προσφέρει τόση καλὴ διάθεση. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόση εὐθύνη, πού εἶχε κάθε λόγο νὰ ἐκνευριστεῖ ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία μου, φέρθηκε τόσο εὐγενικά, φιλικὰ, θὰ ἔλεγα, ἀπέναντί μου. Θὰ μπορούσε, ἔστω νὰ μὲ προσπεράσει ἀδιάφορα, ἂν δὲν μοῦ ἔριχνε μιὰ βλοσυρὴ ματιά. Καὶ ὁμως μοῦ ἔδειξε τόση καλοσύνη σὰν νὰ τοῦ ἤμουνα ὁ πιὸ καλὸς του φίλος.

Ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, χωρὶς ἀμφιβολία, δὲν θὰ πρόσεξε τὸ περιστατικὸ. Ὅπως δὴποτε θὰ τὸ λησμόνησε. Εἶχε τόσες εὐθύνες στὸ κεφάλι του. Ἴσως ὁ καλὸς του τρόπος, νὰ ἦταν μιὰ καλὴ συνήθεια. Ἴσως νὰ πῆγαζε ἀπὸ τὸν εὐγενικὸ του χαρακτήρα, ἀπὸ μιὰ καλλιεργημένη στὴν ἀρετὴ ψυχὴ. Ἐγὼ πάντως ἓνα πράγμα ξέρω. Μερικὲς ἀπλὲς κινήσεις, ἓνας καλὸς τρόπος, μιὰ εὐγενικὴ συμπεριφορά, πόσα μπορούν νὰ προσφέρουν στὴ ζωὴ μας! Νὰ φτιάξουν τὴ ζωὴ μας. Νὰ τὴν ὁμορφύνουν.

Ἵπερβολή; Τὰ γεγονότα τί μᾶς λένε; Ἄν προσέχαμε ὅλοι μερικά

ἀπλὰ καὶ ἀσήμαντα, φαινομενικά, πράγματα, πόσο θὰ ἄλλαζε ἡ ζωὴ μας! Θὰ ἄλλαζε ἡ κοινωνία μας, γιὰ τὴν θὰ ἄλλαζαν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, μερικὲς φορές, δὲν θέλουν πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ ἀλλάξουν. Θέλουν λίγη κατανόηση, λίγη ἀγάπη, λίγη καλοσύνη, ἓνα πηγαῖο χαμόγελο, μιὰ ἐκδήλωση συμπάθειας. Σκεφθήκαμε, ἀλήθεια, μὲ πόσους τρόπους καθημερινὰ θὰ μπορούσαμε νὰ δημιουργήσουμε καλὴ διάθεση στοὺς γύρω μας! Νὰ προκαλέσουμε ἀτμόσφαιρα ἀληθινῆς χαρᾶς μέσα σὲ ψυχὲς ταλαιπωρημένες, κουρασμένες ἀπὸ ποικίλα προβλήματα. Τί μᾶς κοστίζει ἓνα χαμόγελο στὸν ἄνθρωπο πού μᾶς ἐξυπηρετεῖ; Τί μᾶς κοστίζει ἓνα εἰλικρινὲς εὐχαριστῶ, ἔκφραση εὐγνωμοσύνης, στοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογένειάς μας; Σκεφθήκαμε, ἔστω μιὰ φορά, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, νὰ ποῦμε ἓνα καλὸ λόγο, ἓνα χαιρετισμὸ, ἓνα εὐχαριστῶ στὸν ὁδηγό; Πόσους ἀπαιτητικούς καὶ δύστροπους ἐπιβάτες μεταφέρει; Ἐμᾶς τί θὰ μᾶς κόστιζε ἡ εὐγενικὴ συμπεριφορά; Καὶ ὁμως αὐτὸ τὸ λίγο εἶναι πάρα πολὺ σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Ἀλλάζει τὶς διαθέσεις καὶ δίνει δύναμη καὶ ἐνθάρρυνση στὴ ζωὴ καὶ στίς ἀντιξοότητες τῆς.

Ὁ καλὸς λόγος, ἡ εὐγενικὴ συμπεριφορά, τὸ χαμόγελο μπορεῖ νὰ διαρκοῦν μόνο μιὰ στιγμὴ. Ἡ ἀνάμνησή τους ὁμως διαρκεῖ συχνὰ σὲ ὀλόκληρη τὴ

ζωή. Τὸ χαμόγελο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὠραῖα δῶρα πού ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσφέρει στὸν συνάνθρωπό του. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὁ καθρέφτης μιᾶς ἀγνῆς ψυχῆς, εἰλικρινοῦς, φιλικῆς πρὸς ὅλους. Μὲ τὴν καλὴ μας διάθεση μπορούμε νὰ φωτίσουμε τὴν ἀτμόσφαιρα, νὰ ζεστάνουμε τὴ συντροφιά, νὰ σκορπίσουμε αἰσιοδοξία γύρω μας. Ὅπως πάλι μὲ ἓνα σκοτεινὸ βλέμμα, μὲ μιὰ σκυθρωπὴ ἔκφραση, μὲ ἓνα βλοσυρὸ πρόσωπο, μπορούμε νὰ θολώσουμε καὶ τὸ πιὸ κρυστάλλινο γέλιο στὰ χεῖλη τῶν ἄλλων. Τέτοιοι τύποι γίνονται ἀποκρουστικοί.

Ὁ σκυθρωπὸς μοιάζει μὲ τὸ σκουριασμένο κλειδί, μὲ τὸ ὅποιο οἱ κλειδωμένες πόρτες δὲν ἀνοίγουν. Τὸ χαμόγελο εἶναι τὸ λάδι στὸ κλειδί πού ἀνοίγει καὶ τὶς πιὸ σφραγισμένες πόρτες. Ἄν προσπαθούσαμε νὰ γινόμαστε εὐχάριστοι, εὐγενικοί, ἐγκάρδιοι, αὐτὸ θὰ δημιουργοῦσε φιλικὴ ἀτμόσφαιρα, ἱκανὴ νὰ διώξει κάθε ἔνταση ἀπὸ τὶς σχέσεις μας. Ἄντί, λοιπόν, νὰ παραπονούμεθα, ἄς ἀρχίσουμε μιὰ ἐκστρατεία πού λάβαρό της θὰ ἔχει τὸ σύνθημα τοῦ ἀποστόλου Παύλου **«εὐχάριστοι γίνεσθε»** (Κολασ. γ' 15) καὶ ὁ λόγος μας **«πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἡρτυμένους»** (δ' 6). Ἀρκεῖ ἡ εὐγένεια, τὸ χαμόγελο νὰ ἀναβλύζουν ἀπὸ μιὰ ἐξαγιασμένη καρδιά, ἀγνή, ταπεινὴ, γεμάτη εἰλικρινὴ καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεός.

ZQH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZQH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZQH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΣΤ΄

(1775 - 1821)

3

Οί προβλέψεις του Πατριάρχη και των Συνοδικών σύντομα επαληθεύονται, όταν ένας από τους μεγαλύτερους Μητροπολιτικούς θρόνους της Ασίας, ο θρόνος του Ίκονίου, αδειάζει. Τότε οί Συνοδικοί συζητούν μεταξύ τους ποιόν να εκλέξουν νέο Μητροπολίτη. "Όλοι θεωρούν τον νεαρό κληρικό από την Άδριανούπολη ως τον πιό ικανό να ανέβει στο μεγάλο αυτό αξίωμα της Εκκλησίας. Την ίδια γνώμη έχει και ο Πατριάρχης. "Ένας όμως σκέπτεται κάπως διαφορετικά. Είναι ο ίδιος ο Κύριλλος, που όταν μαθαίνει ότι συζητείται τ' όνομά του για τον θρόνο του Ίκονίου, ανεβαίνει στον Πατριάρχη και τον θερμοπαρακαλεί.

—Δέν είμαι άξιος για μιá τέτοια τιμητική θέση, λέει στον Πατριάρχη. Κάνετε κάποιον άλλο Μητροπολίτη. Μά ό γέρο Πατριάρχης τόν άγκαλιάζει και του λέει:

—Κύριλλε, παιδί μου, τούτη ή ταπεινώσή σου σε κάνει πιότερο άξιο άπ' όλους. Σϋ θα γίνεις Μητροπολίτης... Καί μη δειλιάς, παιδί μου. Ό Θεός είναι μαζί σου... Λοιπόν έτοιμάσου!...

Μόλις άπόσωσε τούτα τά λόγια ό Καλλίνικος κατέβηκε στη Σύνοδο. Είπε στους Συνοδικούς τί του είπε ό ύποψήφιος. "Όλοι θαύμασαν την ταπεινώσυνή του και είπαν, ότι αυτός είναι ό πιό άξιος να γίνει Δεσπότης. "Έτσι όταν σε λίγο έγινε ή ψηφοφορία ό Κύριλλος εξέλέγει παμπηφει Μητροπολίτης Ίκονίου.

Άμέσως έγινε τó Μήνυμα του νέου Ίεράρχη και σε λίγες ήμέρες ό Πατριάρχης τόν χειροτόνησε Μητροπολίτη Ίκονίου. Με βαθιά συγκίνηση πλήθη λαού παρακολούθησαν την χειροτονία και με ένθουσιασμό βροντοφώνησαν : «Άξιος! Άξιος».

Σε λίγο ό νέος Δεσπότης άφησε την Πόλη και ξεκίνησε για τó μακρινό του ταξίδι. Πέρασε στη Μ. Άσία και ύστερα από μέρες έφθασε στην ΐδρα του, στο Ίκόνιο. Η πόλη άπλωνόταν όμορφη μέσα στην πρασινάδα τών κήπων της, περιτριγυρισμένη από την άμμο της έρήμου, σε ύψος 1030 μέτρων από την επιφάνεια της θάλασσας, στην διασταύρωση έμπορικών όδών, όπως και στα χρόνια τά παλιά...

Οί κάτοικοι του Ίκονίου ήταν περήφανοι για την ιστορία της πόλης τους. Πίστευαν ότι είχε κτιστεί πριν από τόν κατακλυσμό και πώς ξανακτίστηκε ύστερα άπ' αυτόν. Ό Αυτοκράτορας Κλαύδιος είχε χτίσει έδώ μιá άποικία ρωμαίων βετεράνων. Ρωμαίοι άρχοντες άποτελούσαν τις άρχές της πόλεως, την έποχή που ό άπόστολος Παύλος και ό άπόστολος Βαρνάβας πρωτοκήρυξαν τόν Χριστό στο Ίκόνιο.

"Ω, τί συγκίνηση θα ένιωσε ό Κύριλλος, όταν πάτησε τó πόδι του στο Ίκόνιο. Ό νοϋς του θα φτερούγιζε πίσω αιώνες πριν, όταν ό Παύλος και ό Βαρνάβας,

κουρασμένοι, κατασκοπισμένοι, έφθασαν στην ΐδια πόλη για να πρωτοκηρύξουν τó μήνυμα του λυτρωμού. Τó ΐδιο μήνυμα έφερνε τώρα και ό Κύριλλος στους σκλάβους, άποφασισμένος να κινδυνεύσει και τη ζωή του για τó λαό του, όπως κινδύνευσαν οί δύο μεγάλοι πρωτεργάτες του χριστιανικού κηρύγματος!

Τούτα τά αισθήματα θα έφεραν στα χείλη του θερμή προσευχή:

—Παύλε, Άπόστολε τών Έθνών, σϋ που χάριες στον Κύριο τις πρώτες ψυχές έδώ στο Ίκόνιο, παρακάλεσέ τον και για μένα. Πές του να με ένισχύσει στα ΐχνη τά δικά σου να βαδίσω...

Τους δύο Άποστόλους ΐσως δέν θα τους περίμενε κανείς, όταν πρωτοπάτησαν τó πόδι τους στο Ίκόνιο. Την ήμέρα όμως της ύποδοχής του νέου Δεσπότη, ή πόλη ήταν άνάστατη. Οί άρχές του Ίκονίου τόν δέχθηκαν μ' έξαιρετικές τιμές κι ό λαός με τόν πιό άδολο ένθουσιασμό.

Άπό έδώ άρχισε τó λαμπρότερο στάδιο του Κύριλλου. Η έξουσία φανέρωσε όλες τις άρετές του. Ήταν αυστηρός αλλά και συνετός. Η ταπεινώσυνή του δέν ήταν μικρότερη από την άτσάλνια του θέληση. Η άγάπη του άπέραντη. Τούτα τά ψυχικά του στολίδια τόν επέβαλαν άμέσως στους προύχοντες και στον λαό του Ίκονίου. Του χάρισαν τó σεβασμό όλων τών Έλλήνων.

Μ' αυτά τά στηρίγματα ρίχτηκε άμέσως στη δουλειά ό νέος Μητροπολίτης. Καί πρώτα-πρώτα, κοίταξε τις έκκλησίες. Άπό τότε, που πάρθηκε ή Πόλη ό Τουρκός, σά μετανιωμένος για τά προνόμια, πουδωσε στους ραγιάδες, δέν τους άφησε ούτε να χτίσουν καινούργιες έκκλησίες, ούτε να έπισκεύασουν τις παλιές. "Ένα καρφι καινούργιο να βάζαν σε παλιά έκκλησία, στη στιγμή ό τύραννος θα διέτασσε τó γκρέμισμα του ναού, φυλάκιση και πρόστιμο τών προεστών. "Έτσι πολλές έκκλησίες είχαν καταντήσει θλιβερά χαλάσματα. Την ΐδια τύχη είχαν και οί ναοί του Ίκονίου. Γι' αυτό μόλις έφθασε εκεί ό Κύριλλος παρακάλεσε τόν Διοικητή να του δώσει την άδεια να έπισκευάσει την κεντρική έκκλησία. Με τά πολλά, και άφου πήρε πολλά γρόσια, ό Τουρκός έδωσε την άδεια.

Και τότε άνδρες, γυναίκες, νέοι γέροι, νοικοκυραίοι, έργατιά, ρίχτηκαν στη δουλειά. Κουβαλούσαν πέτρες, άμμο, ξύλα, χώματα να την έπισκευάσουν τó γρηγορότερο, μην τύχει και τó μετανιώσει ό πασάς. Σε λίγο καιρό τά σήμαντρα της όμορφης έκκλησιās διαλάησαν μιá Κυριακή πρωί, στον καθαρό άέρα, τη νίκη του, με την πιό χαρμόσυνη φωνή τους.

(Συνεχίζεται)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ιδιαίτερα τὶς ἡμέρες αὐτές, πῶς ἔχουμε μοναδικὸ καὶ ἀτίμητο θησαυρό, τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας. Μᾶς τὴν κληροδότησαν ἄγῳνες καὶ θυσίες αἰῶνων. Γι' αὐτὴν ἀγωνίστηκαν καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους στρατιῆς ἁγίων καὶ μαρτύρων. Μᾶς βαραίνει μεγάλη εὐθύνη νὰ κρατήσουμε ἀδιαπραγμάτευτη, χωρὶς παραχωρήσεις καὶ ὑποχωρήσεις, τὴ μοναδικότητα, καθολικότητα καὶ ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ παραδοθεῖσα πίστη ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, τὶς ἑπτὰ ἁγίες καὶ θεοσύλλεκτες Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ τοὺς θεοφόρους Πατέρες, ἀποτελεῖ τὸ ἀρραγὲς θεμέλιό μας. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ κορυφαῖος βυζαντινολόγος καὶ ἱστορικός, θαυμαστὴς καὶ βαθὺς μελετητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, σὲρ Στίβεν Ράνσιμαν: «Μερικὲς φορές, τί νὰ πῶ; αἰσθάνομαι πολὺ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες τῆς Δύσης. Ὅμως χαίρομαι μὲ τὴ σκέψη, ὅτι στὰ ἐπόμενα ἑκατὸ χρόνια ἡ Ὀρθοδοξία θὰ εἶναι ἡ ἱστορικὴ Ἐκκλησία ποὺ θὰ ὑφίσταται. Μοῦ κάνει μεγάλη ἐντύπωση ὁ ἀύξανόμενος ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ ἀσπάζονται τὴν Ὀρθοδοξία καὶ μάλιστα στὴ Βρετανία. Πιστεύω ὅτι προσφέρει τὴν πραγματικὴ πνευματικότητα ποὺ οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες δὲν μποροῦν νὰ μεταδώσουν. Ὅλα αὐτὰ μὲ ὀδηγοῦν στοῦ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία θὰ διατηρηθεῖ...»

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐπανέρχεται εὐκαίρως ἀκαίρως, ἀνοιχτὰ ἢ συννεσκιασμένα τὸ ζήτημα χωρισμοῦ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Πρόσφατα τὸ ἔφερε στὴ Βουλὴ ὁ ὑπουργὸς Παιδείας κ. Ἀριστείδης Μπαλτᾶς. Γνωστὲς ἀνέκαθεν οἱ προθέσεις τους καὶ δὲν ἀφήνουν καμιὰ ἀμφιβολία, πῶς ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς εἶναι ἡ δημιουργία ἄθρησκου κράτους. Τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ προβάλλονται στηρίζονται συνήθως σὲ ἀβάσιμες προϋποθέσεις, γι' αὐτὸ καὶ μιλοῦν γιὰ «διακριτοὺς ρόλους Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» ἢ «ὀλοκλήρωση τῆς Δημοκρατίας», ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ ποθοῦν διακαῶς εἶναι ἀποθρησκευτικοποίηση τοῦ λαοῦ μας καὶ ἰδίως τῆς νεολαίας μας. Πρέπει ὅμως κάποτε νὰ καταλάβουν, πῶς ἂν κι ἐμεῖς, ἀπὸ ποιοτικὴ φθορὰ καὶ μαζοποίηση, ἀπεμπολήσαμε τὰ ἱερὰ καὶ ὄσια, ἀξίες ποὺ μᾶς κράτησαν ὄρθιους, θὰ καταντήσουμε περιθωριακοί, ἐσωτερικὰ σβησμένοι, ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἀνάπηροι, χωρὶς ἔθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ταυτότητα. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικό, ποὺ δυστυχῶς ἐπιμένουν νὰ ἀγνοοῦν μερικοὶ «προοδευτικοὶ» τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας εἶναι, ὅπως διακήρυξε ὁ μεγάλος διανοητὴς καὶ κορυφαῖος ποιητὴς Τ.Σ. Ἐλιοτ: «Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης, ἂν θὰ ὑπάρξει καὶ γιὰ νὰ ὑπάρξει, πρέπει νὰ στηριχθεῖ στὴ χριστιανικὴ πίστη».

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Ἐπειδὴ ἄρχισαν μερικοὶ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὰ Σχολεῖα, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς μαθητὲς, θὰ πρέπει νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε, πῶς σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα «τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν δὲν ἔχει ὁμολογιακὸ-κατηχητικὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ εἶναι γνωσιολογικὸ, δηλαδὴ περιλαμβάνει ἀναφορὲς ὄχι μόνο στὴν ἐπικρατοῦσα θρησκεία, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα δόγματα καὶ θρησκείες». Ἄλλωστε τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος (16, § 1) ὀρίζει ὅτι «ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθικὴ, πνευματικὴ, ἐπαγγελματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης καὶ τὴν διάπλασή τους σὲ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες». Εἶναι λυπηρὸ ἀκόμα νὰ ἀγνοοῦν μερικοὶ, ὅτι «ἡ ὀρθόδοξη πίστη καὶ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μιὰ βασικὴ διάσταση τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀνεξάρτητα μὲ τὸ ἂν κανεὶς πιστεύει ἢ ὄχι, ἡ γνώση τῶν βασικῶν συστατικῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρόλου ποὺ αὐτὴ ἔπαιξε στὴ διαμόρφωση τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀποτελεῖ βασικὴ προϋπόθεση, γιὰ νὰ καταλάβουμε ποιοὶ εἴμαστε καὶ πῶς λειτουργοῦμε στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο»

«ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

«Διεθνὴς Ἡμέρα τῆς Γυναίκας» ἡ 8η Μαρτίου καὶ ἡ ὑποκρισία, ὅπως καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς στὸ κορύφωμά τους. Καὶ μόνο ἡ ἐξευτελιστικὴ ἐκμετάλλευση καὶ ἐμπορευματοποίηση τῆς γυναίκας καὶ τοῦ σώματός της ἀπὸ τὸν τηλεοπτικὸ φακὸ τὸ μαρτυρεῖ. Δὲν εἶναι ἄγνωστα τὰ ἀποκρουστικὰ γεγονότα: «Ζοῦμε καθημερινὰ τὴν ἀκραία βαρβαρότητα, τὴν προκλητικὴ ἐκμετάλλευση τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸν τηλεοπτικὸ φακὸ. Ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸ γυναικεῖο σῶμα καὶ ἄρα τὴν προσωπικότητα τῆς γυναίκας διαπερνᾷ ὀλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τοῦ τηλεοπτικοῦ προγράμματος. Παντοῦ ἡ γυναίκα ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐμπόρευμα...» Δυστυχῶς τὰ λάγνα μάτια τους εἶναι ἀνίκανα νὰ δοῦν πέρα ἀπὸ τὴ σάρκα. Ἄντλουν ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο περιεχόμενο τῆς καρδιάς τους. Πονηροὶ ὀφθαλμοὶ βλέπουν αἰσθησιακὰ ἀντικείμενα καὶ ὄχι ὁμορφες ψυχές, εὐαίσθητες καρδιές, ἀφωσιωμένες ὑπάρξεις, προσωπικότητες. Γι' αὐτοὺς ἀξία ἔχει μόνο ἡ ἀφηνιασμένη σάρκα, ὄχι ἡ ἀγνότητα τοῦ σώματος, ἡ τρυφερότητα τῆς καρδιάς, τὰ ἱερὰ αἰσθήματα, ἡ αὐταπάρνηση τῆς μάνας, ἡ πιστότητα τῆς συζύγου. Εἶναι καιρὸς οἱ γυναικεῖες ὀργανώσεις νὰ ἀπαιτήσουν νὰ σταματήσῃ ἡ διαπόμπευση καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς τους ἀπὸ τὰ τηλεοπτικὰ κανάλια.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ